

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

De firma in Deum fiducia. Cap. XXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

quod res est. Deum ad tuum ipsius commodum hæc ita permisisse. Hoc faciens in
 letis pariter & tristibus æquo animo persistis, & sine dolore spiritualiter moreris.
 Talis homo à propria voluntate penitus destitutus est, ac in interna spiritus tran-
 quillitate & pace in Deum perfectè translatus est (quanto autem in Deo quis ve-
 rius, tanto in pace securius) In hac pace habitaculum Dei est in anima nostra, qua
 pax, quum essentialis in homine fuerit, tum Deus per illum ceu per instrumentum
 suum, omnia opera sua perficit. O beatum hominem perfectè sibi renunciantem,
 peccatisq; suum purum custodientem. O quantum is cœlestium consolationum per-
 cipit à Deo, gratior est enim Deo solus, mille alijs propriæ voluntati deditis.

De firmâ in Deum fiducia.

CAPVT XXIX.

Ista abnegationis ac expulsionis omnium creaturarum via, præ omnibus alijs
 optima est & compendiosissima, quare & diabolus omnibus machinis suis, eam
 varijs tentationibus, turbationibus, sollicitudinibus, animi torpore, inutilibus
 verbis & operibus, perplexis studijs, immoderata abstinentia, & id genus alijs im-
 pedimentis antea enumeratis, impedire studet. Exiguum admodum fuerit, quod
 tibi hic non exiguum dispendium facere possit. Atqui tu ad ea minimè conuer-
 sus, sed in Deum nude fidens, impedimentum omne cui debito aliquo non adstrin-
 geris (quantumvis etiam bonum & rationale videatur) abijce Deoque soli a-
 more ad hæresce, omnia quæ huc non prouocant, relinque: te ipsum & quicquid
 tibi aliquo modo superuenire potest, in impermutabilem illam Dei prouiden-
 tiam projice, eidem firmiter confide, eundem curare permitte, procul dubio tam
 interius quam exterius longè tibi melius providebit, quam si tu nocte dieq; soli-
 citus & anxius omnes vires tuas consumas: Hac fiducia, de manu paternæ prou-
 dentia, deq; æterna Dei dispositione, pro tua maxima utilitate omnia suscipe, siue
 diues fueris, siue pauper, valitudine prospera aut aduersa, vel quicquid tandem ti-
 bi euenerit, tuæ qui bonique consule. Deus omnibus vt ita essent, dedit, vires &
 effectum ipse eis largitus est, omnia ordinavit in numero, pondere & mensura, at-
 tingens à fine vsque in finem fortiter, & disponens omnia saauiter, neque quicquam
 est quod diuinam possit prouidentiam effugere. omnia siquidem perpetuè illius
 ordinationi ad extremum vsque punctum sunt subiecta. Quare quum Deo pa-
 rum confisus, ipse tui curam agere satagis, discurrens anxius & sollicitus, non-
 nunquam te in necessitates & tribulationes incidere permittit, vt discas quam
 nihil tua ipsius ope & industria perficere valeas. Tanta Deus gratia, tanta exu-
 berat charitate, vt quicquid verè cum fiducia ab eo expectis, & quantumcunque fi-
 ducie sintum expandere sufficis, tantundem profectò recipies vel hic vel in po-
 sterù. Bonitatis enim diuinæ thesaurus planè est infinitus. Et sicut Deum nimis dili-
 gere nò potes, ita quoq; eidem nimium considerare nò potes, modo & intentio sit sincera
 & tu, quod in te est, præstes: Quanto autè fiducia in Deum est vehementior, studiosi-
 or, & humilitate reuerentiq; in Deum sublimior tãto vehementius etiã, citius & abun-
 dantius quod postulas impetrabis. Id tibi nulla peccata tua impedire queunt quoniã
 Deo æq; facile est grauissima queq; peccata tibi atq; leuissima cõdonare. Neq; tuis
 viribus ex vno quis peccato citius exurgere valet q̃ è cœtũ milibus. Oq̃ præclarũ esset
 si quis

Voluntatis
 propriæ ab
 negatio quã
 fit Deo gra-
 tia.

Abnegatio-
 nem sanctã
 cur homi-
 ni inuideat
 diabolus.

Fiducia fir-
 ma in deum
 habenda.

Sap. 11.
 Sap. 8.

Fiducia in
 deum quam
 sit efficax.

si quis vel in extremo vitæ suæ tempore, firmam in Deum fiduciam adipisci possit. Quisquis seipsum, voluntatem omnemq; suam sollicitudinem diuinæ providentiæ securus committit confusus, omnia tam prospera quam aduersa sibi esse salutaria, Deumq; bene posse, nosse, & velle opitulari: is coram Deo absolute sanctus confetur, suaq; ista humili fiducia Deo vim infert, Deique suavissimum pectus ad eum transfodit, vt diutius opem suam negare non possit. Impossibile plane est, vt quis à Deo petuntur & sperantur, non impetrentur. Qui magna cum fiducia arduam quandam rem à Deo postulat, is longè citius exaudietur, quam pusillam petens pusilla fiducia. Istud enim locutus est ipse Dominus. *Si potes credere, omnia possibilia sunt credenti. Et. Quicquid petieritis accipietis, modo salutaria petieritis resta ad Deum, intentione.*

Sanctus coram Deo confendus quis.

Marc 9.
Matth 7.
Marc 11.
Lucæ 11.
Ioan 14.

De vita continue interna.

CAPVT XXX.

Animarum dispendium maximum quod.

Vita interna & spiritualis quomodo obrincatur.

1. Cor. 6.

Ioan 4.

Maximum animarum dispendium (quod ego quidem noui) est liberum non habere ingressum ad Deum, sine medio amoris creaturarum. Quisquis autem suapte negligentia liberum istum ad Deum ingressum amittit, plus internorum spiritualiumq; bonorum vno momento amittit, quam si omnes scripturas edisceret. Ob aliud enim nihil omnes scripturæ composita sunt & instituta, quam vt harum adminiculo, nos ipsi integrum, internum & spirituale efficiamur & simus holocaustum Dei. Proinde ab omnibus distractionibus intro semper reuertere sensus & vires tuas ab externis actionibus, intro in animæ tuæ cubiculum retrahe, cordis ostiolum, contra imagines omnes & ineptas phantasias mentem tuam distrahentes occlude. sensus viresq; tuas recollectas, cum amore ad Deum, in ipsis animæ tuæ penetralibus vbi is præsto est, conuerte. Qui sine medio adhæret Deo, is vnum est cum ipso, supra imagines & formas, vnde gratia suam trahens originem, in omnes inde animæ vires profluit. Gratia siquidem in origine sua Deus est, at vbi profluit in vires animæ quibus operamur, creatura est. Hic igitur te totum offeras, dedas, relinquant, profluas in Deum, adorans ipsum in spiritu & veritate, quomodo vt rē adorandus est. Conuersationem seruam internam verbis aut operibus per sensus exteriores te non effunde: nam quo plus verborum & operationum hoc etiam plus accidentium. Interiorem hominem tuum diligenter obserua: nam in hoc tota exterioris pariter atque interioris hominis salus dependet. Tecum constanter habita, donec extra te, sine te efficiaris. Naturam freno quodam, ne huc illuc discurrat, coerce. Vnus enim inordinatus excursus perit alterum. Nam licet per Dei gratiam peccata omnia in te iam sint prostrata, inclinatio tamen & fomes peccatorum manent insuperabiles, cum quibus tibi, quamdiu corpus istud mortale circumfers, irreconciliabile bellum sit oportet. Assidue in homine tuo interiori permans, ibi clare tibi, quid factu, quid omisso opus sit, elucescet. Accidentia omnia ceu rem vilem ad te minimè pertinentem, fortiter penetra. Nihil tibi nimis adsume, preter simplicem quandam rerum præsentium necessitatem & vsum, sine notabili cordis appositione: & omnem quarumlibet